

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem v právní věci

žalobce: **V. G.**
narozený X, státní příslušník Gruzie
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. OAM-394/ZA-ZA11-ZA21-R2-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce požádal dne 24. 4. 2019 o udělení mezinárodní ochrany. Dle poskytnutých údajů k žádosti ze dne 29. 4. 2019 žalobce uvedl, že měl zařízené falešné doklady, kterými se v ČR prokazoval. Byly na jméno bulharského občana. Na tento doklad v ČR pracoval a

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

vyřizoval další věci. V Gruzii byl naposledy v červnu 2006, od té doby je v ČR. V roce 2006 disponoval turistickým vízem, jiné povolení k pobytu nikdy neměl. Jako důvod své žádosti uvedl: „*V mé vlasti jsem byl vydírán a tím i ohrožen na životě. Jiné důvody k mé žádosti o mezinárodní ochranu nemám*“.

2. Při pohovoru téhož dne žalobce upřesnil, že byl vydírán důstojníkem protikorupčního odboru, kapitánem A., který byl dozorcím tržiště, kde žalobce prodával cigarety. Důstojník chtěl po žalobci peníze za prodej cigaret. Gruzínská policie pašovala do země neekologické cigarety, které pak nutila žalobce a jiné prodejce prodávat na tržišti. Museli platit policistům za prodej a ještě prodávat jejich neekologické cigarety. Žalobce to pro ně nechtěl dělat, ale posílali na něj finanční a jiné kontroly. Ty vždycky něco našly. Pokuty nebyl schopný platit, vyhodili ho z tržiště. Žalobce začal prodávat cigarety na jiném tržišti, jenže za 2 měsíce ho titíž policisté našli a zase po něm chtěli peníze, úplatky. Musel nechat podnikání, narůstaly mu dluhy. Jednou večer ho kvůli tomu někdo zbil. Nehlásil to. Šel za doktorem s rozbitým nosem, ten mu řekl, ať si to s nimi vyřídí. Žalobce se rozhodl, že bojovat nemá smysl. Nakonec po něm chtěli asi 150 000 USD. Byl v pasti, a tak odjel ze země. Ostatní prodejci s policisty spolupracovali, on byl černá ovce. V ČR pobýval od roku 2006 nelegálně na falešné doklady bulharského občana. Při konfrontaci s policejním výsledkem ze dne 11. 2. 2016, kdy měl uvést, že v Gruzii žádné problémy neměl, žalobce odpověděl, že to není pravda, že to není možné, že byl možná při výsledku nervózní. K dotazu na okolnosti odhalení jeho skutečné identity žalobce sdělil, že chtěl v ČR začít žít legálně, nikoliv pod skrytou identitou, a tak šel na OAMP, kde poznali, že je jeho doklad falešný. Dostal za to podmínku. K poukazu, že byl ale odhalen na základě podané žádosti o udělení trvalého pobytu občana EU, nikoliv na základě svého přiznání, žalobce uvedl, že on falešné doklady odevzdal a paní na přepážce mu poradila, aby se nahlásil k trvalému pobytu. Vyděrači jej osobně už neotravovali, matce volali z neznámého čísla před tím, než v roce 2013 či 2014 zemřela. V případě návratu do Gruzie by byl nadále vydírán ohledně dluhů z cigaret. Můžou ho ohrožit na životě, vyhrožovali mu zmrzačením. V ČR má již čtyři vyhoštění, mezinárodní ochrana je jeho poslední možnost. K dotazu, proč věc nehlásil vyšším složkám policie, žalobce uvedl, že to nejde, každý by ho vyhodil, aby si to vyřešil sám.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2019, č. j. OAM-394/ZA-ZA11-ZA21-2019 zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
4. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2020, č. j. 52 Az 27/2019 - 24. Krajský soud žalovanému vytkl, že byť žalobce mluvil o strachu z jednání policistů, žalovaný věc hodnotil, jako kdyby šlo o obavy žalobce z protiprávního jednání soukromých osob. Dále krajský soud žalovanému vytkl, že jimi zmiňované protokoly o výsleších žalobce nebyly založeny do správního spisu, tudíž nelze ověřit, co žalobce vypověděl. Krajský soud k tomu dodal: „*Pokud by žalobce skutečně při dřívějším výsledku na policii uváděl, že mu v zemi původu žádné problémy nehrozí a jen se nemá kam vrátit, a následně by se při podání žádosti o mezinárodní ochranu „rozpomněl“, že byl ve své vlasti vydírán policií, pak by opravdu jeho tvrzení při pohovoru bylo možno hodnotit jako nevěrohodná, a tím pádem i jím uváděné důvody by bylo možno označit za účelové.*“ Stejně tak krajský soud poukázal na to, že do spisu nebyly založeny žádné listiny potvrzující okolnosti podání žádosti o trvalý pobyt, přitom s tím byl žalobce v rámci pohovoru taktéž konfrontován. Opět k tomu zdejší soud dodal: „*Pokud by tomu bylo tak, jak předestírala*

osoba kladoucí dotaz, tedy že žalobce předložil jako doklad k žádosti o udělení trvalého pobytu svůj falešný pas, pak by to naznačovalo, že žalobce záměrně uváděl správní orgán v omyl a jeho výpovědi by oprávněně bylo možno považovat za nevěrohodné.“ Krajský soud žalovanému uložil doplnit v tomto směru správní spis.

5. K dalšímu postupu v řízení krajský soud uvedl: „V dalším řízení po vrácení věci (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) je třeba vycházet z toho, že žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uváděl vydírání ze strany gruzínské policie, tedy veřejné ozbrojené bezpečnostní složky. Proto by žalovaný měl v dalším řízení prověřovat právě toto tvrzení a nepracovat automaticky s variantou, že žalobce tvrdil obavu z protiprávního jednání soukromých osob. Jestliže žalovaný bude mít pochyb o věrohodnosti žalobcových tvrzení (tedy nebude věřit verzi, že byl skutečně vydírán příslušníky státního orgánu), pak by si za účelem jejího ověření měl opatřit podklady, na které bylo při pohovoru dne 29. 4. 2019 odkazováno, ale které ve spisu chybí. V tomto směru by si měl opatřit zejména opis policejního protokolu o výsledku žalobce ze dne 11. 2. 2016 a opis policejního protokolu o výsledku žalobce ze dne 21. 7. 2016, podpůrně by se měl pokusit opatřit si též opis záznamu o jednání s žalobcem na OAMP při předložení falešného pasu, opis rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a případně i opis trestního rozsudku, jímž byl žalobce (pravděpodobně) odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a peněžitému trestu. Obsah těchto podkladů, zejména obsah dřívějších výpovědí žalobce, by měl být porovnán s tím, co žalobce vypovídal v řízení o udělení mezinárodní ochrany (za tímto účelem není nezbytně nutné konat nový pohovor). Ukáže-li se, že to, co žalobce uváděl při pohovoru ze dne 29. 4. 2019, se zcela liší od toho, co vypovídal dříve nebo co zjistily příslušné orgány, pak lze oprávněně vycházet z úvahy, že tvrzení žalobce o vydírání ze strany gruzínské policie jsou nevěrohodná a podle toho lze uvážit o důvodech jeho žádosti. Naopak pokud se ukáže, že žalobce vypovídal konzistentně a že nic nenasvědčuje tomu, že by vysloveně klamal, pak bude třeba lépe prověřit situaci v zemi původu, zejména nakolik se od doby žalobcova vycestování změnil přístup gruzínských bezpečnostních složek a nakolik významná jsou v tomto směru zjištění obsažená ve zprávě ze dne 30. 4. 2019 nazvané Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu (jež naznačovala obtíže s vymahatelností práva).“
6. Žalovaný po vrácení věci založil do správního spisu protokoly o výsledku ze dne 11. 2. 2016 a ze dne 21. 7. 2016 sepsané Policií ČR v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce a rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 2 T 31/2016. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným, že se dne 11. 2. 2016 dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, kde při podání žádosti o trvalý pobyt občana EU předložil jako svůj doklad totožnosti pozměněný občanský průkaz občana Bulharské republiky, který si v minulosti vědomě opatřil jako pozměněný v úmyslu užívat jej jako pravý.
7. Žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí dne 14. 5. 2020 předložil pracovní smlouvu a dva dopisy. Dopisy jsou dle něj staré asi 10 let a 7 let. Dopisy, psané v gruzínštině, obdržel asi před rokem, ale žalovanému je nepředal, neboť od té doby neměl žádný pohovor. Dopisy byly přeloženy takto: „V., abys věděl, peníze, které nám dlužíš, musíš zaplatit. Jinak to bude s tebou špatné. Nevrať se. Pokud si myslíš, že se před námi schováš, tak jsi na omylu. Sprostá slova (pozn. překladatele)“ a „Dobrý den V.. Pokud si myslíš, že když zemřela tvoje matka, že tě nechám na pokoj, tak jsi na omylu. Musíš splatit dluh, který máš, jinak sprosté slovo (pozn. překladatele). Bude pro tebe lepší, když zaplatíš včas“.
8. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 1. 6. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) znovu zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

9. Žalovaný poukázal na to, že do protokolu o výsledku žalobce dne 11. 2. 2016 uvedl, že přijel do ČR v roce 2016 za účelem turistiky. Následně se zde rozhodl zůstat, protože v Gruzii měl dluhy, neměl tam práci ani příbuzné. Nesdělil žádný důvod, pro který by nebylo možné jeho vycestování z ČR. Připustil, že by v ČR rád požádal o azyl, protože se zde cítí doma a neví, kam jinde by šel. Další nesrovnalosti lze podle žalovaného zjistit i při porovnání pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany s protokolem o jeho druhém výsledku ze dne 21. 7. 2016. V něm žalobce poprvé zmínil vyhrožování v souvislosti s prodejem tabákových výrobků. Tvrdil, že byl policejní mafií dvakrát fakticky napaden a možnost nahlásit tyto konflikty či se nechat ošetřit zcela vyloučil; v pohovoru ale žalobce zmínil pouze jedno napadení neznámou osobou, po kterém navíc měl jít s rozbitým nosem k doktorovi, který mu poradil policisty zkontaktovat a vyříkat si to s nimi. O účelovosti jednání žalobce dle žalovaného vypovídá fakt, že o mezinárodní ochranu požádal až po 13 letech od příjezdu do ČR. S ohledem na uvedené a také skutečnost, že žalobce zatajil opravdový průběh odhalení jeho nelegálního pobytu v ČR (zde žalovaný odkazuje na rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi), má žalovaný jeho azylový příběh za nevěrohodný a motivovaný pouze snahou legalizovat svůj pobyt na území ČR.
10. Žalovaný dále uvedl, že i kdyby jeho příběh nebyl nevěrohodný, žalobce nevyužil žádné prostředky vnitrostátní ochrany dostupné v zemi původu. Žalobce své potíže s uvedenými policisty nikde nenahlásil. Mohl se však obrátit na nadřízené orgány policie. Dle informace MZV ze dne 2. 1. 2018 se lze v Gruzii se stížnostmi na policisty obrátit na Generální inspekci policie. Příslušníci policie jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan. Se stížností se lze také obrátit na ombudsmana, který je v Gruzii velmi silný. Dle *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země* ze dne 30. 4. 2019 civilní úřady udržují efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Žalovaný dále připomněl, že žalobce nebyl uvedenými policisty 13 let kontaktován. Poslední výhružky měly být vzkázány po matce, která ale 5 či 6 let nežije. Žalobce rovněž mohl svoji situaci vyřešit vnitrostátním přesídlením.

II. Shrnutí žaloby

11. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno. Žalovaný taktéž nedostal závazným pokynům ze zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 4. 2. 2020. Žalovaný vůbec nezohlednil jím samotným shromážděné podklady a neposoudil dle nich aktuální situaci žalobce. Ten opakovaně poukazoval na svoji složitou životní situaci a své obavy z návratu do vlasti. Konkrétně byl v minulosti vydírán pro své dluhy ze strany policie a hrozí mu další perzekuce a vydírání, pokud se vrátí do Gruzie. Nelze po žalobci chtít, aby svůj věrohodný azylový příběh prokázal po všech stránkách (například listinami či nahrávkami). Žalovaný tvrzení žadatele bagatelizoval a zároveň opomenul obecné pravidlo, že v pochybnostech je třeba žádosti vyhovět.
12. Doplněná trestněprávní dokumentace měla vést žalovaného k provedení doplňujícího pohovoru k odstranění případných rozporů. Tyto rozpory mohly vzniknout tím, že žalobce nemluvil pravdu před Policií ČR (a nikoliv v řízení o udělení mezinárodní ochrany). I listiny z trestního řízení ukazují na vydírání žalobce gruzínskou policií.
13. Žalobce má dále za to, že obavy o zdraví žalobce v případě návratu do Gruzie byly na místě. V jeho případě nebylo možné vyloučit, že bude perzekuován ze strany státních orgánů, ať již systematickým pronásledováním či vězněním. Tím se žalovaný podrobně nezabýval, pouze poukázal na hodnocení Gruzie ze dne 30. 4. 2019, kde je posouzena jako bezpečná země. Podle žalobce nemá logiku odkaz na možnost užití ochrany v Gruzii.

Kdyby existovala účinná obrana v dané zemi, nemusel by institut mezinárodní ochrany vůbec existovat. Žalobce se obává právě orgánů země, u kterých by měl dle žalovaného hledat ochranu. Proto jejich ochranu nevyužil.

14. Žalovaný v případě doplňkové ochrany nevycházel z aktuálních informací, ostatně i zdejší soud poukázal na tamní lidskoprávní deficity a potíže s vymahatelností práva. Dvě nepřilíš aktuální a nepřilíš podrobné zprávy nejsou dostatečným podkladem pro závěr o pozitivním směřování Gruzie. Podle žalobce žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil důkazy v jejich souhrnu, když podstatné důkazy ignoroval. Ve výsledku je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tedy nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí a navrhuje zamítnutí žaloby. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován či mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ze strany tamní policie v souvislosti s prodejem cigaret. Udělením doplňkové ochrany se žalovaný podrobně věnoval na str. 7 napadeného rozhodnutí. K námitce neaktuálnosti a obecnosti podkladů žalovaný odkazuje na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde detailně rozebírá možnosti právní ochrany v zemi původu, včetně možnosti obrátit se na ombudsmana. Žalovaný dále odkázal na informaci OAMP ze dne 18. 6. 2020, kterou připojil k vyjádření k žalobě. Gruzie byla ode dne 23. 3. 2019 zařazena mezi bezpečné země ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný učinil vše pro zjištění skutkového stavu věci, včetně opatření aktuálních informací o zemi původu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Žalobce úvodem žaloby namítal, že žalovaný nedostal závazným pokynům ze zrušujícího rozsudku zdejšího soudu. Nekontaktoval však, který z pokynů žalovaný nedodržel. Soud proto jen obecně konstatuje, že žalobce se závazných pokynů zdejšího soudu držel. V novém, nyní napadeném rozhodnutí již zohlednil, že tvrzeným původcem újmy mají být příslušníci gruzínské policie, nikoliv soukromé osoby. Dále žalovaný dle pokynů soudu doplnil spis o oba protokoly, na které odkazoval při pohovoru s žalobcem, stejně jako trestní rozsudek, který ve skutkové větě popisuje relevantní okolnosti podání žádosti o povolení k trvalému pobytu pod falešnou identitou. Krajský soud v předchozím rozsudku uvedl, že pokud se potvrdí rozpory ve výpovědích a v popisu podání žádosti o trvalý pobyt, lze oprávněně vycházet z úvah o nevěrohodnosti tvrzení žalobce. Tyto rozpory žalovaný ověřil doplněním spisu o citované protokoly a trestní rozsudek, a bylo tak zcela v linii se závěry zrušujícího rozsudku, že žalovaný setrval na svém závěru o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení.
17. K velmi obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění jasně vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Jedná se o rozhodnutí plně přezkoumatelné.

18. Závěr napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce je postaven na dvou samostatných důvodech. Prvním z nich je nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu. I pokud by tento důvod neplatil, byl zde dle žalovaného druhý důvod vedoucí k zamítnutí žádosti, kterým je nevyčerpání vnitrostátní ochrany v zemi původu. Žalobce podanou žalobou zpochybňuje oba tyto důvody. Soud dospěl k závěru, že oba tyto závěry v soudním přezkumu obstojí.
19. Pokud jde o věrohodnost azylového příběhu žalobce, tu žalobce zakládá primárně na své výpovědi. Teprve v dalším řízení po zrušujícím rozsudku žalobce předložil dva nedatované, nepodepsané dopisy či vzkazy na papíru, které mají podporovat jeho tvrzení o vydírání.
20. Žalovaný svůj závěr o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení o vydírání opřel mimo jiné o rozpory mezi výpověďmi žalobce v řízení o vyhoštění dne 11. 2. 2016 a dne 21. 7. 2016 a jeho výpovědi při pohovoru v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 4. 2019.
21. Soud ověřil, že mezi těmito verzemi příběhu skutečně existují podstatné rozdíly, jak je popsal žalovaný. Žalobce nejprve při výslechu 11. 2. 2016 uvedl, že neví o žádné překážce nebo důvodu, který by bránil jeho vycestování z ČR, a v ČR by rád požádal o azyl, protože se zde cítí doma. Při výslechu dne 21. 7. 2016 však již na stejnou otázku uvedl, že mu hrozí v Gruzii nebezpečí ze strany policejní mafie, v minulosti musel prodávat nekolikované spotřební věci, dvakrát byl za odmítnutí napaden. To však nebylo možné nahlásit či nechat se ošetřit v nemocnici, protože by muselo dojít k evidenci napadení a bylo by to ještě horší. Předchozí odlišnou odpověď vysvětlil tím, že nepochopil položenou otázku a byl nervózní. Do třetice v řízení o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 4. 2019 uvedl, že byl zbit jednou (tedy nikoliv dvakrát) a že byl ošetřen doktorem, který mu řekl, aby si to s policisty vyříkal. Přitom dne 21. 7. 2016 tvrdil důvody, pro které se nemohl nechat ošetřit.
22. Žalobce tyto rozpory ve správním řízení ani v žalobě nijak přesvědčivě nevysvětlil. V žalobě toliko namítal, že pravdivá mohla být jeho tvrzení v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a nikoliv jeho tvrzení z výsledků na Policii ČR, což označuje s ohledem na strategii obhajoby za pravděpodobnější variantu. K tomu soud uvádí, že obecně lze připustit, že zejména v trestním řízení se obviněný brání i za pomoci lživých tvrzení. V tomto případě se však jednak jednalo o řízení o správním vyhoštění (nikoliv obhajobu v trestním řízení), ale zejména tyto rozpory nelze rozumně vysvětlit odlišnou procesní strategií v těchto řízeních. Jakým způsobem by žalobce v řízení o správním vyhoštění profitoval z toho, že by lživě tvrdil, že mu nejsou známy žádné okolnosti, pro které by z ČR nemohl vycestovat, či že nevyhledal lékařské ošetření, zatímco pravdu by následně odhalil až v řízení o mezinárodní ochraně?
23. Krom toho byl usvědčen ze lži v tomto řízení doplněným rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi. Při pohovoru žalobce okolnosti odhalení své skutečné identity prezentoval tak, že po smrti matky se rozhodl již žít zde legálně a pod svou pravou identitou, a proto šel na OAMP; ve skutečnosti však z pravomocného odsuzujícího rozsudku vyplývá, že na OAMP šel podat pod falešnou identitou žádost o trvalý pobyt občana EU a použil přitom falešný občanský průkaz občana Bulharské republiky, předstírajíc, že jde o pravý doklad jeho totožnosti.
24. Žalobce má pravdu, že po žadateli o udělení mezinárodní ochrany obecně nelze požadovat, aby svůj azylový příběh doložil podrobnými důkazy v podobě listin, nahrávek a dalších

důkazů. Nic takového však žalovaný po žalobci nevyžadoval. Samotná věrohodná výpověď může představovat dostatečný důkazní prostředek o pronásledování či nebezpečí vážné újmy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019 - 41, odst. 33). V nyní posuzovaném případě však nelze z výše uvedených důvodů o věrohodné a konzistentní výpovědi žalobce hovořit. Soud se proto ztotožnil s posouzením žalovaného, který vyhodnotil azylový příběh žalobce jako nevěrohodný.

25. Na tom nic nemění ani žalobcem předložené nedatované dopisy, které dle soudu spíše vyvolávají další pochybnosti. Žalobce je předložil žalovanému dne 14. 5. 2020 s tím, že je dostal do své dispozice „už asi před rokem“. V květnu 2019 již probíhalo předmětné řízení o udělení mezinárodní ochrany, a soud tak nevidí jediný rozumný důvod, proč by je nepředložil již tehdy, pokud ne bezprostředně po jejich obdržení, tak alespoň při seznámení se s podklady rozhodnutí, k němuž byl předvolán na 11. 9. 2019, či by je alespoň nezmínil v žalobě, kterou podal 18. 10. 2019. Nadto soud nepřehlédl, že žalobce byl naposledy v Gruzii v roce 2006 a náhle po 13 letech, zrovna v době probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany, se mu dostanou do rukou dvě listiny, které mají podporovat jeho tvrzení o vydírání.
26. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl v reakci na doplnění spisu o „trestněprávní dokumentaci“ provést ještě doplňující pohovor k odstranění případných rozporů. K tomu soud neshledává žádný rozumný důvod, jak ostatně avizoval ve zrušujícím rozsudku (viz jeho odst. 20). Žalobce měl příležitost tyto nové podklady prostudovat a vyjádřit se k nim v rámci seznámení se s podklady k rozhodnutí, k němuž se dostavil dne 14. 5. 2020. Této možnosti však nevyužil. Nadto věděl již z předchozího zrušeného rozhodnutí, v čem konkrétně žalovaný spatřuje rozpory v jeho tvrzeních. Žalovaný se na tyto rozpory tázal již při pohovoru dne 29. 4. 2019. Žalobce měl tedy více než dostatek prostoru tyto rozpory vysvětlit či jinak reagovat.
27. Důvodné nejsou ani obecné až vágní námitky, že žalobce nezohlednil shromážděné podklady, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil důkazy v jejich souhrnu a podstatné důkazy ignoroval. Žalobce v tomto ohledu není nijak konkrétní, a proto soud stejně tak obecně konstatuje, že žádné takové pochybení neshledal. Stejně tak se neztotožnil s tvrzením o neaktuálnosti a nedostatečné podrobnosti podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný vycházel zejména z podkladů z roku 2018 a 2019, což soud obecně považuje za přijatelné za situace, kdy žalobce nijak konkrétně aktuálnost podkladů ve správním řízení nezpochybňoval (například podloženým tvrzením o změně tamní situace v určitém relevantním ohledu oproti roku 2018 či 2019). Stejně tak žalobce nijak nespecifikoval, v jakém ohledu byly podklady nedostatečně podrobné.
28. Soud se ztotožňuje i s posouzením žalovaného ohledně možnosti vnitrostátní ochrany v zemi původu. Třebaže tvrzení původci měli být policisté, nikoliv soukromé osoby, za daných okolností byl žalobce povinen se obrátit na gruzínské orgány za účelem poskytnutí ochrany před tvrzeným jednáním policistů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018 - 60, odst. 20, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41). Subjektivní nedůvěra či skepticismus vůči vnitrostátním orgánům nejsou relevantními důvody pro nevyužití ochrany v zemi původu. Tuto povinnost by žalobce neměl pouze v případě, kdy by v Gruzii nedisponoval reálně dostupnými prostředky ochrany vůči tvrzenému jednání policistů.

29. Pokud ale chtěl žalovaný žalobci nevyužití těchto prostředků vytknout, musel předně vyřešit otázku, zda tyto prostředky měl žalobce k dispozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019 - 57, odst. 31). Tomuto požadavku žalovaný dostál, neboť s odkazem na informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018 konstatoval, že v Gruzii je možné se obrátit se stížnostmi na protiprávní jednání policistů či nečinnost policie na Generální inspekci policie, případně též na ombudsmana, který má v zemi velmi silné postavení. Ve zprávě se mj. uvádí, že stížnost lze podat v případě nelegální činnosti příslušníků policie, že příslušníci policie jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan země a že prošetřování probíhá standardně. Tato zjištění, která žalobce nijak konkrétně nezpochybňuje, potvrzují závěr o dostupnosti vnitrostátní ochrany žalobce proti tvrzenému jednání policistů.

Závěr a náklady řízení

30. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. února 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce

